

Milý pane prezidente,

hodiny jsem pročetla Vaše citáty a najednou jsem narazila na jeden velmi zajímavý a inspirativní: „*Naděje není to přesvědčení, že něco dobře dopadne, ale jistota, že má něco smysl - bez ohledu na to, jak to dopadne.*“. „Naděje“ je abstraktní slovo, je velmi těžké jej definovat a vysvětlit jeho pravý význam. Jedná se tedy o velmi subjektivní názor a každý si může myslet něco jiného. Jsou různé druhy naděje - vrozená naděje, křesťanská naděje, falešná naděje a mnoho dalších. Váš citát mě donutil se sama sebe zeptat, co naděje vlastně je?

Nejprve se zaměřím na původ slova naděje - jeho význam a proměny interpretace v toku času. „*Naděje*“ vychází z řecké mytologie a byla zosobněna jako „Elpis“. Když Pandora otevřela svou skříňku, vyletěly zlo, hoře, bída, strádání, pohromy, závist, neštěstí, spory, vády a války do světa. Jakmile to uviděla, tak hned skříňku zavřela, čímž uvěznila Elpis - naději. Bez naděje se staly hrozné věci a lidstvo bylo naplněno zoufalstvím. Když Pandora znovu otevřela svoji skříňku, rozletěla se naděje také do světa a byla silnější než všechna ostatní zla a vrátila lidem „naději“, lidé měli důvod dále žít i pod krutými okolnostmi. V starověkém Řecku tedy naděje sloužila jako pomůcka k životu, pomáhala pokračovat v před, nevzdat se a překonat veškeré potíže a bídu. Byla nám dána od řeckých bohů.

Naděje v křesťanství je považována za jednu ze tří nejdůležitějších božských neboli teologálních ctností spolu s láskou a vírou. Věřící prý obdrží tyto ctnosti jako dar od Boha při křtu. Naděje je v náboženství podstatná a liší se od konvenčního významu. Lidé, když mají naději, znají duchovní pravdu, tedy že Bůh existuje a může pomoci. Není to emoce nebo myšlenka, ale milost. Já sama nejsem křesťanka, ale věřím, že mám naději v lepší budoucnost. Avšak ne všichni křesťané mají tuto „naději“ a pak ji postrádají. Kde je tedy ten dar od Boha, když ji ostatní potřebují? Jak to, že nekřesťané ji mají také? Náboženství je velmi komplexní a nevím o něm dost, abych vůči němu mohla vznášet námitky, ale podle mého názoru je naděje spíše myšlenka, část naší mysli, kterou si vybereme mít nebo nemít. Nicméně jak řekl papež František: „*Naděje není optimismus, není to schopnost pohlížet na věci s kuráží, schopnost nedat se. To je optimismus, to není naděje. Naděje není ani pozitivní postoj k věcem.*“ S tím budeme muset Vy i já souhlasit.

Dále bych se ráda zabývala tím, jak dnešní generace vnímá naději. Podle psychologa Charlese R. Snydera naděje se skládá ze tří částí: víry, cíle a cesty. Člověk nejprve věří, že se něco stane nebo že něco dokáže, pak si stanoví nějaký konkrétní cíl, směr. Nakonec najde tu cestu, se kterou dosáhne svého cíle. Naděje je tedy myšlenka, kde díky vůli a odhodlanosti prospějete, naděje vám také ukazuje správnou cestu, jak dosáhnete svého záměru. Například když někdo řekne „Jediná naděje k přežití je tamten člun“, tedy naděje zobrazuje víru, že je možné přežít, cílem je přežít a jediná cesta k tomu je se dostat ke člunu. Tato naděje mi přijde velmi užitečná, k úspěchu

člověk potřebuje cíl a plán a až pak mít naději. Tvrzení od Charlese R. Syndera se váže k Vašemu významu naděje - musí mít smysl.

Slovo „naděje“ je v českém slovníku definován takto: „*očekávání, že nastane něco příznivého, důvěra v něco příznivého*“. Jeho synonymy jsou „*výhled, pravděpodobnost, očekávání, doufání*“. S tím řečeno jsem pochopila, že naděje je optimistická domněnka, důvěra, že všechno bude v pořádku. Lidé mají naději, aby si namlouvali, že cokoliv se stalo, dopadne nakonec dobře. Například když v Česku vypukla válka proti Německu, tisíce vojáků umíralo každý den, matky přicházely o své syny, lidé byli zoufalí, život byl samé trápení. Jediné, co udrželo lidi při smyslech, byla jejich naděje, že válka skončí a nastane opět mír. Lidstvo využívá naději jako klíč k přežití, pomáhá člověku přežít těžkou situaci a povzbuzuje ho v boji o svůj život a v dosažení svého cíle. Všeobecně se tedy mluví o „naději“ jako „*přesvědčení, že něco dobře dopadne*“. Tedy v takovém smyslu, který Vy popíráte. Ale co je na tom špatného, pane prezidente? Dává zcela smysl, že lidé potřebují a přímo touží po vyhlídce Šťastného konce. Myslím si, že naděje jako taková slouží lidem jako zábradlí dětem, lidé se jí chopí, když ztrácejí rovnováhu a padají, naděje je udržuje v jistotě. Nicméně máte také pravdu, v takové naději je mnoho vad.

Musí se vždy naplnit? Právě že ne. Věci se vždy nestanou podle očekávání a naděje nemusí vždy vyhlížet příznivě. Falešná naděje nás může odradit, může zhroutit a nebo navždy zbořit tu naději dobrou. Falešná naděje je očekávání, které se nikdy nestane. Očekávání něčeho příliš velkého, příliš ambiciózního, příliš nereálného. Nemusí pocházet zrovna od nás, není to vždy naše vina, většinou je falešná naděje právě od našeho okolí, lidé kolem vás vám dávají naděje, které se nikdy nestane. Řeknu Vám příklad, klukovi se zalíbí holka a začne s ní mluvit, ona ho pozve ven a kluk má naději, že získá holku svých snů, ale z ničeho nic ho odmítne, kluk je zdrcený a už nemá tu naději, že někdy potká jinou holku. Neměli bychom ji mít vždy. Ale když má například někdo z našich blízkých neléčitelnou nemoc, tak jediné co nám zbývá, je mít naději, že se vyléčí a bude na živu. Tady nejde vůbec o jistotu, že něco má smysl.

Naděje může být pasivní, kdy si člověk přeje, že se něco dobrého stane, a nebo aktivní, kdy člověk jedná a udělá vše proto, aby se jeho přání naplnila. Domnívám se, že to vysvětluje Vaši myšlenku. Řekněme, že si například sportovec Olympiády věří, že jediným způsobem obdržení prvního místa jsou hodiny tvrdé práce, má naději, že vyhraje, protože dřel a mělo to smysl. Vyhraje. Jiný sportovec Olympiády může mít spoustu naděje, každý den se modlí a přeje si první místo, ale jen sedí a doufá v dobro. Nevyhraje, protože nejednal.

Zajímalo mě, jaké jsou názory ostatních na význam slova „naděje“. Dovolila jsem se zeptat svých přátel a rodiny, co pro ně „naděje“ znamená. Dostala jsem od nich takovéto odpovědi:

„Naděje je záblesk na konci tunelu, něco v co doufáš, kdy věříš, že se něco stane skutečností. Je to jako kdybys věřila v Boha, naděje je Bůh.“ (Tien Nguyen)

„Naděje je to, že je ještě šance uskutečnit, čeho chceš dosáhnout.“ (Hoang Vu Tuan)

“Asi je to něco, v co věříš, a doufáš, že se stane ve chvílích, kdy se ti to zrovna zdá nemožné.” (Mai Thi Khanh Ly)

“Naděje je pro člověka šance, kdy je člověk na dně či ve špatné situaci.” (Michal Tran)

Jak můžeme vidět, každý má velmi odlišný názor, ale většina se váže k myšlence o uskutečnění „dobra“, když je člověk ztracený a zoufalý. Někteří ji spojují i s dosáhnutím úspěchu.

Já když slyším slovo „naděje“, vybaví se mi automaticky slovo „budoucnost“. Ačkoli jsou lidé patetická stvoření. Mýtíme naše zelené lesy, těžíme z našich zlatých dolů, čerpáme naše ohromné oceány, abychom mohli postavit stroje, které nám zničí, co nazýváme naší drahocennou Zemí. Nevyhnutelné globální oteplování, hynutí zvířat, nedostatek surovin, někdy mám pocit, že bude brzy apokalypsa. Jsme chamtiví a sobečtí, vždy toužíme po moci a penězích. A pro to by někteří udělali cokoli, povraždili by se, okrádali by se, ničili by sami sebe. Jsme tak patetičtí, že jako jediná rasa jsme využili naši nadřizenou inteligenci, abychom si vytvořili zbraně a pozabíjeli se. Doteď jsou všude války a rozlita krev. Píše se rok 2016 a my nemůžeme v klidu opustit domov, aniž by se naši rodiče nestarali, jestli jsme v pořádku, zda-li nedojde k teroristickému útoku během koncertu nebo v kině. A pak se lidé diví, kde je mír? Jsme schopní odpálit atomové bomby a zabíjet děti, ženy, muži, zkrátka likvidovat nevinné životy. A to ani nemluvíme o naší krutosti vůči zvířatům. Avšak něco mi napovídá, že je tu pořád naděje. Věřím, že budoucí generace bude schopná jednat a vrátí svět do pořádku. Každý den se vyvíjíme a přizpůsobujeme změnám. To, co nás odlišuje od zvířat, je výtečná schopnost komunikovat a spolupracovat, soucítit a snaha zachránit Zemi.

„Naděje“ je výjimečné slovo. Podle mého názoru nemá žádný oficiální význam, ale každý si onen význam pro sebe vyloží po svém. Tomu pak věří, jako správnému, kterého se drží a který mu pomáhá na světě žít. Je to myšlenka, emoce, víra, která nás má motivovat a stále pohánět kupředu. Psychologové říkají, že ke štěstí potřebujeme naději - je to síla, která nám poskytuje klid, mír a spokojenost v životě. Každý ji pojme jinak a slouží mu k duchovní posile. Bez naděje by život byl nesnesitelný, cítili bychom se vždy zoufale, zapadli bychom do hluboké deprese. Pokud někdo věří, že je *„to přesvědčení, že něco dobře dopadne“*, tak at' si to myslí, at' se toho drží, jestli mu je ta myšlenka ku pomoci. Pokud si spíše myslí, že je *„jistota, že má něco smysl“*, tak proč ne? Váš citát mi otevřel oči, nikdy předtím jsem neměla potřebu nad smyslu naděje zamýšlet. Osobně s Vámi souhlasím, pane prezidente, že se nejedná jen o *“přesvědčení, že něco dobře dopadne“*, ale nesouhlasím, že je to ta *“jistota, že má něco smysl“*. Naděje je pro mě víra, že zítra nenastane konec světa, že se ráno probudím a můj život poběží nerušeně dál.

Počet slov: 1527

Počet charakterů: 9115

Zdroje:

<http://www.databazeknih.cz/citaty/vaclav-havel-184>

<http://www.nechybujte.cz/slovník-současne-cestiny/nad%C4%9Bje?>

Thuy Ly Leová

Anglické Gymnázium v Praze - The English College in Prague